

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **Folti, s.r.o.**, IČ: 29376653, se sídlem Jedovnická 2347/6, 628 00 Brno, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. 111301/2017, sp. zn. S-JMK 102941/2017/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 3. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. JMK 111301/2017, sp. zn. S-JMK 102941/2017/OD/VW, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 113051/2016-9, sp. zn. 2016/546709, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.
- 2. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se měl žalobce dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, tím, že v rozporu s ustanovení § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 16. 10. 2016 v 07:44 hodin v, na ul., sil. v km 7,6 neustanovený řidič vozidla RZ překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 66 km/hod., resp. 53 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.), čímž došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

3. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. V prvním žalobním bodu uplatnil žalobce několik námitek. Nejdříve namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán nijak nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy. Namísto toho provedl tzv. souhrnné zjištění, tedy učinil výčet podkladů rozhodnutí, načež uvedl souhrn všech skutečností, který z výčtu podkladů souhrnně dovodil, což považoval žalobce i s odkazem na judikaturu obecného Nejvyššího soudu za nedostatečné a provedené hodnocení důkazů za nepřezkoumatelné. Dále v rámci tohoto bodu brojil proti absenci odůvodnění závěru, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy; proti ignorování, neprokázání a neodůvodnění toho, zda porušení pravidel provozu mělo za následek dopravní nehodu; proti absenci hodnocení naplnění podmínek měření rychlosti dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu (účel měření, součinnost s Policií ČR, měření na úseku určeném Policií ČR); proti skutečnosti, že se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila (protiprávnost měření); proti neprokázání toho, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami (a zároveň namítl, že úsek značkami označen nebyl); proti skrytému měření rychlosti, ke kterému nemá obecná policie zmocnění; nenaplnění účelu zákona skrytým měřením; proti získání důkazů v rozporu s právními předpisy (skryté měření a neplnění účelu zákona); proti nedostatkům odůvodnění skutečnosti, že došlo k měření v obci a právně na kilometru 7,6 ulice v (neprovedl jako důkaz územní plán); proti nepřihlédnutí k tomu, že v dané ulici platí různé rychlostí limity; proti neodůvodnění toho, že použitý rychloměr byl řádně ověřen; proti neodůvodnění závěru, že se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka deliktu; a konečně i proti jím tvrzené zjevné šablonovitosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů
4. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to předně ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které absentuje zcela i v odůvodnění. Opětovně namítl, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, a dále, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Namítl též, že z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť z výroku ani z odůvodnění není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno. Závěrem tohoto bodu namítl, že správní orgán neoprávněně ve výroku

konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.

5. Následně brojil proti tomu, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.
6. Závěrem namítal, že mu správní orgán neumožnil uhradit určenou částku bezhotovostně bankovním převodem.
7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2017 navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující. Konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu zákonem určeným pro blanketní odvolání a podle žalovaného nelze nyní v soudním řízení posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem.
8. K jednotlivým námitkám uvedl následující. Podle žalovaného není rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné a je v něm náležitě popsáno, jakými úvahami se řídil, lze z něj zjistit, jaký je v místě rychlostní limit, i to, že k měření došlo v obci, a ze spisového materiálu jasně vyplývá, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Zároveň uvedl, že správní orgán prvního stupně nebyl povinen prokazovat, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, a to s ohledem na rozložení důkazního břemene. Konstatoval, že správní orgán se zabýval splněním podmínek dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, což vyplývá ze správního spisu, ze kterého shodně vyplývá, jakým měřidlem bylo porušení zákona zjištěno, i to, že toto měřidlo bylo platně ověřeno. Označení začátku a konce měření není dle § 79a zákona o silničním provozu podmínkou provedení měření. Odmítl zároveň názor, že by rozhodnutí byla výsledkem mechanického vyplnění vzoru a poukázal v této souvislosti naopak na procesní postupy opakovaně prohlášené správními soudy za obstrukční. Žalovaný taktéž uvedl, že ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodováno, a v případě ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvod, aby bylo ve výroku uvedeno. Skutečnost, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je terminologicky nepřesně označeno jednání jako „přestupek“, nemá podle něj vliv na zákonnost rozhodnutí. Zároveň uvedl, že povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není podle jeho názoru, podpořené judikaturou Nejvyššího správního soudu, v rozporu s Ústavou ČR. K přiložené poukázce konstatoval, že závazně neurčuje způsob úhrady.
9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. V rámci provedeního dokazování byla čtena ze soudního spisu sp. zn. 31 A 30/2018 kopie žaloby podaná dne 22. 2. 2018, dále e-mail Mgr. Václava Voříška o zpětvzetí této žaloby a ze správního spisu v předmětném řízení plná moc pro společnost Odvoz vozu, s.r.o. (www.odvozvozidla.cz) Z provedeního dokazování soud dospěl k závěru, že činnost společnosti Odvoz vozu, s.r.o. je spojena s činností Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, což dokresluje obraz procesních taktik užitých v rámci správního řízení v nyní posuzované věci v kontextu v žalobě uvedené právní i skutkové argumentace.

O jednotlivých námitkách uvážil soud následovně.

11. Soud nevypořádal námitky přísně v pořadí, v jakém byly uplatněny, jelikož v některých z nich brojil žalobce na různých místech žaloby proti napadenému rozhodnutí z obdobných souvisejících důvodů. Tyto dílčí námitky proto soud vypořádal jako jeden celek bez ohledu na to, jak byly uplatněny.

Automatizovaný technický prostředek

12. Ve dvou částech žaloby brojil žalobce proti využití automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti vozidla. Brojil jak proti nedostatečné specifikaci ve výroku rozhodnutí (pravděpodobně správního orgánu prvního stupně), tak i proti odůvodnění (téhož rozhodnutí).
13. Pokud namítl, že z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno, nepovažuje soud tuto námitku za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
14. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přešůpek, pokud porušení pravidel bylo zjišřeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
15. Základem skutkové podstaty je, aby ke zjištění porušení pravidel provozu došlo automatizovaným technickým prostředkem. Při dělení technických prostředků na automatizované a manuálně obsluhované není podstatný typ rychloměru, ale pouze a jedině schopnost fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „Zcela správně přitom (krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“

16. Samotný typ rychloměru nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjištění skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění a mít oporu ve správním spise.

Neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu

17. V části II namítal žalobce jako vadu výroku, že v něm není uvedeno ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které absentuje zcela i v odůvodnění.
18. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že by toto byl důvod pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí. Předně opět poukazuje soud na to, že se jedná o tvrzenou vadu prvostupňového rozhodnutí, kterou mohl žalobce uplatnit v odvolacím řízení, což neučinil.
19. K samotnému ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání deliktu. To ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. **Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí,** respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku rozhodnutí.
20. Co se týče odůvodnění sankce, je správnímu orgánu při jejich ukládání svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou rationální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán

dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. podtržení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33.

21. Soud nijak nepopírá, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci sankce je víc než úsporné, nicméně s ohledem na to, že správní orgán (na str. 5) jasně konstatoval, že jednání žalobce dosáhlo intenzity správního deliktu a sankce byla zároveň uložena v nejnižší možné výši, považuje soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť s ohledem na minimální výši sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádný exces ani prvky svévole. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 1.500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, neboť nižší sankci zákon v době rozhodování správního orgánu ani neumožňoval uložit.

Dopravní nehoda – nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vada výroku

22. Žalobce ve vztahu ke znaku skutkové podstaty, který lze popsat jako absence dopravní nehody, brojil jak proti vadám výroku, tak i proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jelikož spolu oboje souvisí, vypořádal soud tyto části dvou různých žalobních námitek společně.
23. Předně k náležitostem výroku rozhodnutí o správním deliktu. Podle názoru zdejšího soudu není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 – 35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
24. Jestliže žalobce tvrdí, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu s ohledem na neuvedení absence dopravní nehody, směšuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu.
25. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty **není** absence následku v podobě dopravní nehody.

26. Naopak v ustanovení § 125f odst. 2 téhož zákona byly vymezeny zákonné podmínky tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
27. Shora uvedený popis skutku umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.
28. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné vyjádřit se obecně k požadavku na konstatování a prokazování absence dopravní nehody jako následku deliktního jednání.
29. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný.
30. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (jízda vyšší než povolenou rychlostí) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
31. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. motocykl byl na fotografii zachycen při jízdě ve zjevně provozuschopném stavu a s řidičem v sedle), v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 59/2012 uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ostatní části námitky nepřezkoumatelnosti

32. V případě ostatních námitek proti přezkoumatelnosti odůvodnění dospěl soud k taktéž k závěru o jejich nedůvodnosti.

Souhrnné zjištění

33. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by správní orgán prvního stupně ve věci provedl nezákonné tzv. souhrnné zjištění. Žalobce totiž paušálně hodnotí obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako souhrnné zjištění a souhrnné hodnocení veškerého provedeného dokazování. Tak tomu ale není. Prvostupňové rozhodnutí se ve věci skutku rozpadá do dvou částí. První je odůvodnění nezahájení přestupkového řízení proti p. A. K. a druhou je zdůvodnění skutkové a právní věty výroku rozhodnutí. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.
34. Zdejší soud si dovolí poukázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „*odvolací soud, ačkoliv v intencích § 213 a 213a o. s. ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.*“
35. Z uvedené citace jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou spojené s jediným místem, jediným jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak učinil správní orgán prvního stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
36. S postupem, který žalobce označil jako souhrnné zjištění a který soud neshledal v rozporu se zákonem, souvisí tvrzená absence odůvodnění závěru, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že mezi důkazy byly jednak radarový záznam a jednak kopie ověřovacího listu rychloměru. Z těchto dvou listin jednoznačně vyplývá, že k měření rychlosti došlo v automatizovaném režimu ověřeným rychloměrem, přičemž skutečnost, že ani v odůvodnění není uveden typ rychloměru, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť stejně jako v případě výroku i pro odůvodnění je podstatný pouze způsob měření rychlosti a ne typ rychloměru. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, tak není rozhodné to, o jakou značku a typ rychloměru se jedná, zda se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), ani to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mytné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc).

37. V další části námitek brojil žalobce proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci hodnocení naplnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu, absenci posouzení uveřejnění zřízení rychloměru a označení příslušného úseku značkami.
38. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
39. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
40. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Není proto žádný důvod, aby se jimi správní orgány zabývaly.
41. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko Policie ČR „*Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP*“, ze kterého vyplývá, že ul. – sil. ... od křižovatky po konec obce ve směru - obousměrně byla určena jako místo pro měření rychlosti Městskou policií Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER AD9T, který odpovídá schválení policií ke stacionárnímu měření rychlosti.
42. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Součástí správního spisu je jako důkaz i listina *Schválení úseků pro měření rychlosti MR* Policií ČR, která byla provedena jako důkaz. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úseku, kde není oprávněna Městská policie měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi městské policie správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění městské policie v tomto místě rychlost měřit.
43. Součástí námitek, kterými napadal žalobce rozhodnutí správních orgánů pro nepřezkoumatelnost, byl i poukaz na to, že pokud by skutečně použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nepochybně by se jednalo o stálý automatický technický systém, a tedy by se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, jinak je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla, a měření bylo prováděno protiprávně. Nic takového však správní orgán neřešil a ani neprokázal, nebylo tedy prokázáno splnění zákonné podmínky měření dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
44. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož

ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.

45. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit.
46. Soud opětovně musí poukázat na pasivitu žalobce ve správním řízení, neboť již v něm mohl zpochybnit zákonnost měření rychlosti s ohledem na nesplnění podmínek ustanovení § 29b zákona o obecní policii. Nic takového však žalobce neučinil a nyní vytýká správním orgánům, primárně zjevně správnímu orgánu prvního stupně, že se touto otázkou nezabývaly.
47. Podle názoru soudu je zcela nesprávná a nelogická argumentace žalobce, že v případě, když se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od Městské policie
48. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti (nad rámec uvedeného soud konstatuje, že informace o stacionárních radarech v obci jsou zveřejněny na webových stránkách města - <http://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>), a proto zjevně nejsou pro správní orgán prvního stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán prvního stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující a žalobce jako účastník proti nim nijak v řízení nebrojil.
49. Za této procesní situace se soud již nezabýval tím, zda je možné stacionární radary považovat za zařízení dle ustanovení § 29b odst. 2 zákona o obecní policii.
50. Nedůvodné jsou i námitky proti tvrzenému skrytému měření rychlosti, ke kterému nemá obecná policie zmocnění a nenaplnění účelu zákona skrytým měřením.
51. Odkaz žalobce na ustanovení § 158d trestního řádu je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci Policie Ř při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochází proto k zásahům do osobní sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Obecní policie je oprávněna k měření rychlosti v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.
52. V této souvislosti je zcela nesmyslná poznámka o větší účinnosti viditelného měření, neboť účelem měření rychlosti není donutit řidiče zpomalit tím, že bude vidět policistu měřícího rychlost, nýbrž kontrola dodržování předpisů, které má řidič dodržovat bez ohledu na to,

zda na krajnici vozovky stojí policista s radarem, nebo ji kontroluje stacionární radar, nebo není prováděna kontrola žádná. Zvýšení bezpečnosti silničního provozu tak nelze dosáhnout stacionárními radary o nic více než umístěním jednotek, desítek, stovek či tisíců policistu na silnici s ručními radary, neboť jakékoliv měření rychlosti je primárně kontrola dobrovolného dodržování dopravních předpisů. I samotné tvrzení žalobce, že v případě viditelného měření rychlosti „zpomalí asi každý řidič“ je ryze spekulativní, např. řidič, který jede v rychlostním limitu dané komunikace, jistě nemá důvod zpomalovat.

53. Dále v rámci námitek nepřezkoumatelnosti brožil i proti nedostatkům ohledně místa měření rychlosti, a to proti nedostatkům odůvodnění skutečnosti, že došlo k měření v obci a právně na kilometru 7,6 ulice v (neprovedl jako důkaz územní plán) a proti nepřihlédnutí k tomu, že v dané ulici platí různé rychlostí limity.
54. Obdobnými námitkami stran místa měření se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33. V tehdy projednávané věci jasně konstatoval: „[13] Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.)

[14] V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: [] bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r.z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [].

[15] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.

[16] *K námitce neuvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí je třeba uvést, že tato okolnost není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24).“*

55. Pokud soud aplikuje uvedené závěry na nyní posuzovanou věc, tak musí dospět k následujícímu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 16. 10. 2016 v 07:44 hodin v, na, sil. II/425 v km 7,6 neustanovený řidič vozidla RZ překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 66 km/hod., resp. 53 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.).
56. Pokud si zdejší soud „vypůjčí“ a parafrázuje bod [15] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci (v) a v jakém místě (ul.). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.
57. K určení místa na okraj soud konstatuje, že je určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v obci a kilometrovníkem silnice druhé třídy II/425, čímž je místo měření přesně stanoveno a z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází (zda v katastru obce, mezi značkami začátek a konec obce).
58. Jakákoliv polemika žalobce s tím, že by mělo být územním plánem prokazováno měření rychlosti v obci, zda se místo měření nacházelo mezi značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, případně zjišťování toho jaké rychlostní limity v místě platí, je v kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadbytečná. Dlužno poznamenat, že na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud shodně v rozsudcích ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40, resp. v aktuálním rozhodnutí ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 398/2017-37 (vše dostupné na www.nssoud.cz).
59. Pokud žalobce chtěl zpochybnit to, že bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl tak učinit relevantním věcným způsobem. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i městský úřad, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, kde byl měřený úsek, jakým způsobem bylo měřeno a že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Napadená rozhodnutí tak netrpí deficitem přezkoumatelnosti.
60. Dále žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pro absenci důvodů, na základě kterých by dospěl správní orgán k závěru, že použitý rychloměr byl řádně ověřen. Obsahem správního spisu je ověřovací list použitého rychloměru s platností od 14. 7. 2016 do 13. 7. 2017. Ke spáchání deliktního jednání došlo 16. 10. 2016, tedy v uvedeném rozmezí. Ověřovací list byl proveden jako důkaz a z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že i na základě tohoto podkladu dospěl správní orgán k závěru o spáchání správního deliktu.

61. Pokud žalobce tuto skutečnost nečinil ve správním řízení jakkoliv spornou, nevidí soud důvod k tomu, aby správním orgánům vracel jejich rozhodnutí k doplnění věty o tom, že u ověřovacího listu vyplývá, že byl rychloměr ověřen, jestliže ze správního spisu jasně vyplývá, že tomu tak bylo.
62. V rámci námitek nepřezkoumatelnosti brojil žalobce i proti neodůvodnění závěru, že se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka deliktu.
63. K naplnění materiální stránky deliktu musí soud konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
64. Aby společenská nebezpečnost jednání nebyla naplněna, musely by ve věci existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 – 34).
65. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil, pouze namítal neodůvodnění závěru, že se v případě žalobce tyto nevyskytly. Je třeba říct, že správní orgán prvního stupně použil formulaci *„[t]akové okolnosti shledány nebyly.“* Na takový závěr má správní orgán bezpochyby právo, pokud s tímto závěrem žalobce nesouhlasil, nic mu nebránilo, aby věcně uvedl skutečnosti, které podle něj vylučují materiální stránku deliktu. Podle názoru zdejšího soudu správní orgán prvního stupně jasně konstatoval, že již naplněním formálních znaků došlo v tomto případě k naplnění materiální stránky, což je obecně správný závěr, který je nadto v intencích souzené věci pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zcela dostačující. V případě nutnosti prokazovat neexistenci skutečností odůvodňujících absenci materiální stránky by se jednalo o aplikaci tzv. negativní důkazní teorie (viz výše) a nelze spravedlivě požadovat po správním orgánu, aby prokazoval něco, co nenastalo.
66. Závěrem námitek nepřezkoumatelnosti namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.

67. Podle názoru zdejšího soudu jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného se zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny, a zároveň se správní orgány zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav.
68. Správní soudy dlouhodobě svojí judikaturou „kultivují“ právní prostřední i prostřednictvím kladení jasných požadavků na obsahovou stránku správních rozhodnutí, a to (v případě rozhodnutí o deliktech) jak na výrokovou část rozhodnutí, tak i na odůvodnění. V nyní projednávané věci neshledal zdejší soud jakýkoliv exces, pro který by dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí.
69. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
70. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou a pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané ať už nyní Mgr. Voříškem, nebo dříve JUDr. Topolem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně (jako třeba tato námitka, která je tímto senátem zcela shodně vypořádána ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73A 2/2017). Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu, přičemž jsou soudu k řešení předkládány námitky, které byly již nespočetněkrát vyřešeny, bez valné naděje na změnu názoru soudu.

Vady výroku

71. V případě námitek žalobce proti výroku rozhodnutí se zdejší soud na tomto místě již nebude věnovat těm částem námitek, které vypořádal výše (automatizovaný technický prostředek – typ rychloměru, uvedení absence dopravní nehody ve výroku, problematika ustanovení § 125e zákona o silničním provozu). Ze setu dílčích námitek, kterými žalobce brojil proti tvrzeným vadám výroku, proto zůstává k vypořádání pouze námitka, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
72. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že závěr o spáchání přestupku nelze obecně přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán zvolil formulaci např. *jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku ...*, nicméně podle názoru zdejšího soudu se jedná o formální pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobce, který není sankcionován za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sám

žalobce v rámci této námitky netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jeho hmotných nebo procesních práv.

73. I tato námitka je proto nedůvodná.

Protiústavnost

74. Bez ohledu na věcné důvody, pro které žalobce protiústavnost předmětného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, napadá podstatu samotného deliktu provozovatele vozidla z důvodu rozporu s ústavním pořádkem ČR. Zdejší soud se v této otázce zcela ztotožnil se stanoviskem šestého senátu Nejvyššího správního soudu.
75. Ten uvedl v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40: „Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřehlédl, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.) pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud není návrhem Krajského soudu v Ostravě nijak vázán, kromě toho jeho přesvědčení o protiústavnosti citovaného ustanovení vůbec nesdílí, pročez se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] a vyčkávat na výsledek řízení před Ústavním soudem sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Nutno předeslat, že Krajský soud v Ostravě navrhl zrušit toliko § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stranou jeho pozornosti zůstala ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, jež na § 10 odst. 3 navazují a ačkoli odkazují na § 10 odst. 3-mohou být uplatněna nezávisle i v případě, že by snad byl § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odklizen (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu totiž doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu-srov. ... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.).

[23] Obsahově-ve stručnosti-nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále dekriminalizoval a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (vlastnictví zavazuje) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp.-přeneseně řečeno-může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho špatné parkování [neoprávněné stání vozidla-§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu

vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (*nullum crimen sine culpa*; nepřímě to plyne i ze zásady *presumpce nevinny*). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek *Salabiaku* proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí *Duhs* proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že *presumpce jeho nevinny* navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt-dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. *Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině)*. Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek *Lückhof a Spanner* proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy *O'Halloran a Francis* proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).

[24] Shrnutí a podtrženo, vezmeme-li v úvahu, že

-právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],

-za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],

-kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],

-a dokonce kdy-nad rámec nutného-podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],

-a konečně přihládneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu-usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“

Krom uvedeného se zabýval ústavností předmětného ustanovení i v rozsudku ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, kde uvedl v bodu „III.B Namítaná protiústavnost ustanovení §

125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ následující: „Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že [s]oudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Podle druhého odstavce téhož článku platí, že [d]ojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Předkládat věc Ústavnímu soudu je možné jen v případě, že předmětné ustanovení nelze vykládat ústavně konformním způsobem.

Stěžovatel spatřuje protiústavnost uvedeného ustanovení v tom, že zákonodárce jím fakticky činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých) a přenáší důkazní břemeno na provozovatele vozidla. Podle stěžovatele je totiž provozovatel vozidla na základě ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu (Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.) nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet.

V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné. Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.

Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46; ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále ESLP), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, Falk proti Nizozemí, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při

aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem. ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Podobným prismaem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, následovně: V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala pokračování nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti-z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou. Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.

K tvrzení stěžovatele, že zákonodárce ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi, uvádí Nejvyšší správní soud

následující. Provozovatel vozidla může stále využít svého práva na odeprání výpovědi (podání vysvětlení). To, že odeprá podat informace o tom, kdo vozidlo řídil, ještě automaticky neznamená, že bude rozhodnuto o jeho vině za spáchání správního deliktu. Správní orgán může totiž tento správní delikt projednat pouze v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu [o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhradení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Pokud provozovatel vozidla odmítne na výzvu správního orgánu tuto částku uhradit, přičemž nemusí sdělovat údaje o totožnosti řidiče, pokračuje správní orgán v šetření přestupku (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona). Až pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a tohoto pachatele nezjistí, nastupuje možnost projednání objektivního správního deliktu. Neexistuje tak přímá a bezprostřední spojitost mezi nepodáním vysvětlení a nastoupením odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Je sice pravdou, že pojem nezbytné kroky je judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzován pro správní orgány poměrně benevolentním způsobem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31), to však nic nemění na tom, že provozovateli vozidla je právo odeprání výpověď zachováno. Pokud provozovatel nesdělí údaje o totožnosti řidiče a vyvstanou zde jiné indicie o totožnosti řidiče (jež tu logicky v době učinění výzvy nebyly-pokud by tu byly, správní orgán by výzvu nemohl učinit), na základě kterých ho bude lze usvědčit ze spáchání přestupku, nebude možné bez dalšího projednat správní delikt provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepřiznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená deliktní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí).“

76. K uvedenému nepovažuje zdejší soud za nutné nic dodávat a plně na tyto názory, se kterými se zcela ztotožňuje, odkazuje, přičemž s ohledem na hospodárnost a přesnost zvolil zdejší soud formu obsáhlejší citace namísto parafrázování uvedených rozsudků.

Výzva k úhradě určené částky

77. Závěrem žalobce namítal, že mu správní orgán neumožnil uhradit určenou částku bezhotovostně bankovním převodem.
78. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení

jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy.

79. Existence dělené správy vychází ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. U těchto peněžitých plnění se podle daňového řádu postupuje až v rovině platební (srov. viz. BAXA J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K. a ŽÍŠKOVÁ, M.. Daňový řád: Komentář, Wolters Kluwer, 2011).
80. Poslední námitku je tak nutno označit pouze za účelové a obstrukční tvrzení. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení daní a platbu v hotovosti. Je zcela jistě na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí, nicméně v dnešní době, kdy je všeobecně preferována bezhotovostní úhrada, jakožto zcela jistě rychlejší způsob, nežli vyslání zaměstnance osobně ke kontaktnímu místu příslušného správního orgánu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.
81. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
82. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. dubna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.